

La gent

El món es divideix entre els qui parlen de "la gent" en primera persona ("la gent som...") i els qui ho fan en tercera persona ("la gent és..."). Els primers mostren una certa capacitat d'empatia cap a les virtuts i els defectes del col·lectiu.

Se'n senten part, a les verdes i a les madures. En canvi, els segons aixequen una barrera entre la seva individualitat impecable i la resta de la humanitat, o, el que vindria a ser el mateix, entre la seva superioritat moral i la vulgaritat general. Venen a dir: jo soc jo, un individu impecable, i la resta són "la gent".

Les xarxes socials (Twitter, Facebook, Instagram, Whatsapp) són una bona plataforma per al nostre ego. Allà construïm la nostra identitat digital, que és de la manera més senzilla de mostrar-nos com voldríem ser, que no sempre es correspon a com som en realitat. Així, pengem fotos, pensaments, missatges, portades de llibres o enllaços a notícies... que ens projecten com a éssers bells, aguts i intel·ligents... i ens pensem que així ens allunyem una mica d'aquesta cosa trivial i ordinària que anomenem "la gent".

No tothom, però, és capaç de generar frases eloqüents i comentaris perspicaços de collita pròpia. Per això ha proliferat la compartició de sentències que sovint semblen extreïdes d'un manual d'autoajuda,

d'un recull d'ocurrències o d'un llibre de filosofia oriental. Fins i tot hi ha la possibilitat de consultar pàgines web on en podem trobar un rosari per triar i deixar-les anar al facebook o a l'instagram com si fossin nostres. La majoria són anònimes, però de tant en tant n'apareixen d'atribuïdes a Einstein, a Gandhi, a Confuci o a Groucho Marx, que sempre queda bé. I és per això que cada dos per tres llegim coses de l'estil "Hi ha persones que hi són... siguin on siguin", "Somnia sense por, viu sense límits", "Les paraules diuen el que pretens ser, però les accions són el que ets en realitat", "La felicitat depèn de la pau interior i no de com siguin de favorables les condicions externes", "Al cim no s'hi arriba superant els altres, sinó superant-nos a nosaltres mateixos"... i així fins a l'eternitat.

No fa gaire, en una d'aquestes xarxes, vaig llegir una frase del Dr. House (el personatge televisiu interpretat per Hugh Laurie, caracteritzat per l'exhibicionisme i el despotisme intel·lectual) que diu "No pateixis pel que pensa la gent, no ho fa gaire sovint". En boca del personatge de ficció a qui s'atribueix, la frase té la seva gràcia, perquè forma part de la seva actitud, del seu caràcter insubornable, però compartida a les xarxes socials es converteix en un artefacte ridícul i autocomplaent, perquè qui la comparteix es vol mostrar per sobre d'una col·lectivitat suposadament abúlica i plana a qui, en el fons, l'adreça.

